

Selmeczi László muzeológus szakmai életrajza

1942. szeptember 1-jén született Szegeden. Édesapja, az 1965-ban elhunyt dr. Selmeczi László középiskolai tanár, aki halálát megelőzően a Verseyhy Ferenc Gimnázium igazgatója; a sajnálatosan rövid életű szolnoki Közlekedési Műszaki Egyetem dékáni hivatalának vezetője, a geológia m.h. előadója. Édesanyja, Bálint Sarolta, nyugdíjazásáig középiskolai kollégiumok gazdasági vezetője. Édesapja halálát követően, 1957-től neveltetéséről Kaposvári Gyula, a Szolnok Megyei Múzeumok Igazgatóságának vezetője gondoskodott. Két leánytestvére van, mindketten pedagógus végzettségűek. Felesége, dr. Püski Anna a Petőfi Irodalmi Múzeum osztályvezetője, könyvtárvezető. Három leánya közül Ildikó nyelvtanár, Anikó középiskolai tanár, Dóra pedig politológus.

Selmeczi László az általános és középiskolát Szolnokon végezte, itt érettségizett 1960-ban. Még ebben az évben felvételt nyert az ELTE Bölcsészettudományi Kar néprajz—történelem szakára. Másodévtől felvette a régészet szakot is, s mindhárom stúdiumból oklevelet szerzett 1965-ben. 1965. január 1-jétől dolgozott a szolnoki Damjanich János Múzeumban mint régész-muzeológus, 1969. február 1-jétől pedig mint régészeti csoportvezető és megyei múzeumigazgató-helyettes.

1971-ben tárgyi néprajzból és középkori régészetből az ELTE-n egyetemi doktori szigorlatot tett summa cum laude minősítéssel. 1974—77 között Moszkvában nappali aspiráns volt. Kandidátusi disszertációja a regionális kulturális fejlődés, a kulturális régiók elméleti kérdéseivel, a szerveződő hazai régiók kulturális ellátottságával foglalkozik, különös tekintettel a közgyűjteményekre, s ezen belül is a múzeumokra. Emellett kiegészítő régészeti tanulmányokat is folytatott.

1977. július 1-jétől a Szolnok Megyei Múzeumok Igazgatóságát vezette. 1981. október 16-tól 1987. december 31-ig a Művelődési Minisztérium Közgyűjteményi Főosztály Múzeumi Osztálya vezetőjeként dolgozott. 1988. január 1-jétől 1991. december 31-ig a Budapesti Történeti Múzeum főigazgatója volt. Megbízatása lejárta után függetlenített tudományos főmunkatársként dolgozott az intézményben. 1994. október 1-jétől 2001. november 23-ig a Hajdú-Bihar Megyei Múzeumok Igazgatósága vezetőjeként dolgozott.

Rendszeresen végzett és végez tudományos kutatómunkát, cikkeket és tanulmányokat folyamatosan publikál a Kárpát-medence középkori etnikumainak, elsősorban a kunok és jászok régészeti kutatásában elért eredményeiről és Szolnok megye helytörténetéből. A középkori jász kultúra első hazai emlékeinek feltárása és tudományos elemzése az ő nevéhez fűződik. Már szolnoki éveit idején is, de különösen 1982-től több cikket publikál muzeológiai, múzeumelméleti témakörökből.

A 70-es évek második felétől számítható egyre fokozottabb kötődése Debrecenhez. Mint minisztériumi tisztviselő rendszeresen részt vett a múzeumi szervezet program-meghatározó értekezletein, több múzeumi kiállítás aktív közreműködője volt, 1968-tól 1985-ig tagja volt az MTA Debreceni Akadémiai Bizottsága Társadalomtudományi I. Szakbizottságának, jelenleg a DAB Régészeti Munkabizottságának titkára.

1982—88 között részt vett az MTA Régészeti Bizottságának a munkájában, 1982-től 1991. december 31-ig tagja volt az Országos Múzeumi Tanácsnak. 1980-tól tagja az MTA Őstörténeti Munkaközösségének, 1991-ben tagja lett az MTA Neveléstörténeti Bizottságának, valamint Komplex Művelődéstörténeti Bizottsága Iskolatörténeti Munkabizottságának.

Rendszeresen végez kiadói és szerkesztői munkát. Az általa szerkesztett fontosabb kiadványok: Szolnok Megyei Múzeumok Évkönyve 1979—80; 1981; 1982—83; a Budapesti Régiségei és a Tanulmányok Budapest Múltjából 1988—1993 között megjelent kötetei, Falvak, mezővárosok az Alföldön, Középkori régészetünk újabb eredményei és időszerű feladatai stb. 1984 óta vesz részt a Déri Múzeum Évkönyve, a Hajdú-Bihar Megyei Múzeumok Közleményei és a Múzeumi Kurír szerkesztésében. Tagja a Dissertationes Pannonicae és a Communicationes Arhaeologiae Hungariae szerkesztőbizottságának.

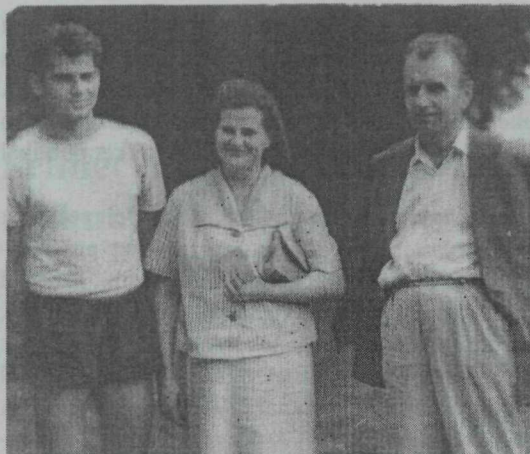
1979-től tart speciálkollégiumokat a KLTE Néprajzi és az ELTE Régészeti Tanszékén a kunok és a jászok régészetéből, művelődéstörténetéből, valamint régészeti néprajzból. A KLTE rektorának javaslatára 1989-ben a művelődési miniszter címzetes egyetemi docenssé nevezte ki. Jelenleg a KLTE Néprajzi Tanszékén régészeti-néprajzi alapismereteket, valamint általános és néprajzi muzeológiai kollégiumokat tart.

Szakmai munkássága elismeréseképpen a Művelődési Miniszter 1997-ben Móra Ferenc-díjjal tüntette ki.

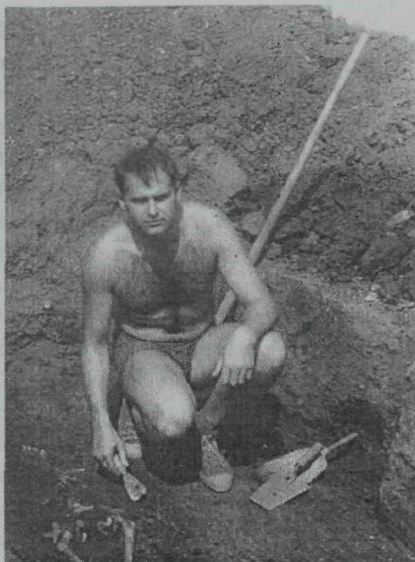
A Jászkunság folyóirat szerkesztősége e rövid életrajzi ismertetővel köszönti Selmeczi Lászlót hatvanadik születésnapján.

Isten éltesse sokáig!

Megjegyzés: Selmeczi László, szolnoki múzeumigazgatósága alatt az egész megye képzőművészetére figyelt. 1981 októberében rendezte meg a Szolnoki Galériában a fiatalon elhunyt jászberényi festőművész, Makay József emlékkiállítását, akinek kollégájáról, Benke Lászlóról készült portréját közöljük e számunk címlapján.

18 évesen édesanyjával és nevelőapjával,
Kaposvári Gyulával

Fiatal régészként a karcagi ásatáson

A szolnoki vízilabdacsapat
kapusaként

Kapusok egymás között:
Selmeczi László Szegedi
Kázmérral koccint

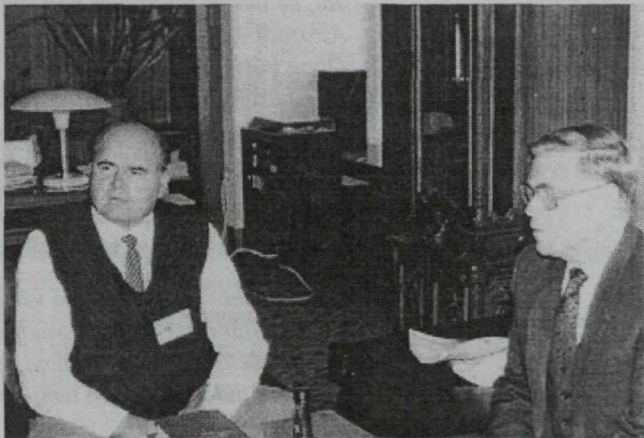
TISZTELETTEL KÖSZÖNTJÜK SELMECZI LÁSZLÓT!

Doktorrá avatása
1971-ben

A Damjanich Múzeum „világhírű”
focicsapata...

Beszélgetés Kuznyecov pro-
fesszorral